

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 70 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 52 (V, KF og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Tredje behandling af lovforslag nr. L 194: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 4/4 95. Første behandling 18/4 95.
Betænkning 23/5 95. Anden behandling 31/5 95.
Tillægsbetænkning 31/5 95).

Der var stillet 4 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Her mellem anden og tredje behandling er der stillet en række ændringsforslag af SF og Enhedslisten. Jeg skal meddele, at Socialdemokratiet stemmer imod disse ændringsforslag.

Jeg skal kun komme med en kommentar til et enkelt af dem, nemlig ændringsforslag nr. 2.

Jeg forstår, at det er forslagsstillernes hensigt med dette forslag at opnå den størst mulige overensstemmelse med menneskerettighedskonventionen, og ud fra det synspunkt har de så ønsket bilag fra henholdsvis Udenrigsministeriet og hr. Ole Espersen optrykt, fordi disse bilag giver udtryk for, at frihedsberøvelse skal ske efter konkret og individuel prøvning.

Jeg har ikke noget imod, at man optrykker bilag i betænkningen, men jeg er dog lidt forundret over, at man gør det just i denne situation.

Socialdemokratiet er meget enig med forslagsstillerne i, at frihedsberøvelse skal ske efter en konkret og individuel vurdering, men det behøver man altså ikke at optrykke bilag for at opnå; det ville være alt nok at læse § 1, stk. 5, hvor det står fuldstændig klart og utvetydigt formuleret.

Jeg gav ved andenbehandlingen udtryk for mit partis syn på den udlændingelov, vi nu om lidt vedtager, nemlig at den giver en række opstramminger, som er nødvendige for at kunne gennemføre en hurtigere sagsbehandling – først og fremmest af hensyn til asylansøgerne.

Men jeg gav også udtryk for, at det er en ganske restriktiv lov, som på en lang række punkter næppe kan strammes yderligere, hvis vi da ikke vil i konflikt med en række andre hensyn.

Lad mig føje til, at vi igennem 5-6 år har haft utallige lejligheder til at drøfte vores udlændingepolitik. Mange aspekter har ved disse lejligheder været taget op, men efter min erindring har der hele vejen igennem været én ting, som Socialdemokratiet og SF har været enige om i alle debatterne, og det har været, at de lange sagsbehandlingstider er aldeles umenneskelige set i relation til de mennesker, det konkret drejer sig om.

Den enighed har været flot og god. Hvad der unægtelig er mindre flot og ikke mindst mindre flatterende er, at jeg i dag kan konstatere, at SF ved hver eneste af de senere års ændringer blot har sagt nej.

Det er efter min vurdering legitimt at sige nej til konkrete forslag om ændringer; men det er efter min vurdering usmageligt at fastholde, at man som målsætning har kortere sagsbehandlingstider, når man ikke en eneste gang igennem disse mange behandlinger af udlændingeloven kommer med bare et eneste forslag til, hvorledes man rent faktisk skal forkorte sagsbehandlingstiden.

Det er uendelig få gange i de mange år, jeg har været medlem af Tinget, jeg har taget ordet moral i min mund, men efter 5 år som retspolitisk ordfører føler jeg nu trang til at sige, at jeg opfatter SF's mange ord om hensynet til asylansøgerne og deres vanskelige ventetid som et ubehageligt udtryk for dobbeltmoral. Det er nemt at slå fast, at de skal have kortere ventetider, men det er utrolig billigt, når man ikke en eneste gang peger på, hvordan det skal gøres,

men blot siger nej til andres overvejelser om, hvordan problemet skal løses.

Jeg skal slutte med at konstatere, at der er sket væsentlige forbedringer af sagsbehandlings-tiden, men jeg vil også opfordre indenrigsmini-steren til, at der fortsat sættes ind med ressourcer over for sagerne i normalprocedure, så det bliver muligt yderligere at forkorte sagsbehand-lingstiden.

Og så vil jeg til allersidst glæde mig over, at et gammelt socialdemokratisk ønske opfyldes med dette lovforslag ved bestemmelsen om, at per-soner, der afvises ved grænsen, nu endelig får lejlighed til, inden de udsendes, at få rådgivning fra Flygtningehjælpen.

Formanden:

Fru Anne Baastrup har ordet i ordførerrækken.

Anne Baastrup (SF):

SF og Enhedslisten tog den handske op, som indenrigsministeren kastede i ringen under andenbehandlingen, og vi har derfor stillet nogle ændringsforslag for at vise, at vi er parate til at samarbejde om udlændingelovgivningen.

Men jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde under andenbehandlingen: at SF er enig i, at vi skal stramme ventetiderne op. Vi skal på alle mulige måder sikre, at ventetiderne bliver så korte som overhovedet muligt.

Jeg vil derfor godt endnu en gang spørge: Hvad betyder det med hensyn til ventetidernes længde, at man skal opbevare fingeraftryk i 5 år?

Hvad betyder det med hensyn til ventetider-nes længde, at man skal fængsle mennesker, der alligevel står foran at blive sendt ud af landet inden for 2, 3, 4 dage, muligvis i en uge? Vente-tiderne forekommer jo i de sager, der tages op til almindelig asylsagsbehandling.

Hvilken betydning har det for ventetidernes længde, at tidspunktet for, hvornår man får varig opholdstilladelse, nu skal udsættes, såle-des at man hurtigere kan stå foran en udsendelse fra landet?

Hvilken betydning har det for ventetidernes længde, at vi foreslår, at udlændinge skal give samtykke, hvis et fingeraftryk skal sendes af sted? Her vil jeg godt gøre opmærksom på, at rigspolitichefen jo i sit svar omhyggeligt har beskrevet, at han ikke har nogen mulighed for at sikre, at disse fingeraftryk ikke ryger det forkerte sted hen.

Vi har lagt op til, at vi vil undlade at stemme for lovforslaget. Var enkelte elementer blevet pillet ud, ville vi med stor fornøjelse have stemt for lovforslaget. Det handler om ændring af § 36, og det handler om, at der skal tages finger-aftryk, når mennesker er identificeret. Der er ingen tvivl om, hvem de er – man har deres pas og deres originale papirer – men ikke desto mindre skal samtlige mennesker, der søger asyl her i landet, afgive deres fingeraftryk. Der går vores grænse.

Men jeg mener nok, at vi har forsøgt at tage den handske op, som indenrigsministeren kastede her forleden dag, og vi har stillet nogle ændringsforslag, som viser, at vi er parat til at samarbejde om udlændingeloven, og vi synes, det er meget vigtigt at få nedsat ventetiden.

Et af de vigtigste initiativer, som indenrigsmi-nisteren har taget, og som vi ser meget frem til, er udlændingeattachernes arbejde. Udlændin-geattacherne skulle have mulighed for at arbej-de frit, når de kommer ud, og jeg er helt sikker på, at hvis de får de muligheder, som indenrigs-ministeren har lagt op til, vil vi også få et langt bedre beslutningsgrundlag; og så vil ventetider-ne blive nedbragt, for det er jo de manglende muligheder for at få oplysninger, der giver pro-blemet med ventetiderne.

Helge Adam Møller (KF):

Fru Anne Baastrup spørger, hvad det skal hjælpe, at der nu bliver mulighed for at fængsle eller frihedsberøve asylansøgere, når de behandles efter åbenbart grundløs-proceduren og de der-med alligevel skal sendes ud i løbet af 3, 4 eller 5 dage.

Jamen netop derfor, fru Anne Baastrup, er der jo grund til det. Dem, der behandles efter den procedure, og dem, der typisk bliver friheds-berøvet, er jo netop dem, der kommer fra såkaldt sikre lande. De kommer altså fra lande med demokrati og med frie valg, så der er ikke nogen som helst jordisk chance for, at de nogen sinde skulle få asyl i Danmark. Det kan være fra de baltiske lande, det kan være fra Rusland, Polen eller andre demokratier.

Derfor kommer de fleste af dem – det viser al erfaring fra de sidste 2-3 år – med ét formål: at benytte tiden i Danmark til at begå kriminalitet; og det kan de jo, hvis man ikke har mulighed for at frihedsberøve dem de 2, 3 eller 4 dage, som det tager at færdigbehandle deres sag og retur-nere dem til det land, de kommer fra.

Her taler vi altså ikke om asylansøgere, som flygter på grund af deres race, tro eller religion, men om nogle, som udelukkende kommer som en slags lykkeriddere til Danmark, og derfor må det være rimeligt, at vi hurtigst muligt får sendt dem tilbage. Alt andet er at gøre grin med flygtningebegrebet. Derfor skal der være mulighed for at frihedsberøve dem.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Vi har søgt at rette op på det af hr. Helge Adam Møller rejste spørgsmål, idet vi stiller to krav ud over de krav, der i øvrigt ligger i § 36, nemlig at frihedsberøvelsen skal være åbenbart påkrævet, og at en eventuel forventning om, at sagen muligvis vil komme ind under hasteproceduren, ikke er tilstrækkeligt.

Så mener vi, at man formentlig nok kan overholde menneskerettighedskonventionen, idet vi så samtidig forudsætter, at det ikke er bestemte nationaliteter, et bestemt køn og en bestemt aldersgruppe, der bliver fængslet.

Men hr. Helge Adam Møller er jo også godt klar over, at antallet af dage, hvorpå denne hasteprocedure gennemføres, er blevet reduceret meget. Hr. Helge Adam Møller har vel også set det sidste nummer af Udlændinge, udgivet af Indenrigsministeriet, hvoraf det fremgår, at der er nogle sager, hvor man har fængslet, og dér var – så vidt jeg husker – den gennemsnitlige behandlingstid 93 dage, og så er der nogle sager, hvor man ikke har fængslet, og dér er den gennemsnitlige periode, hvorefter asylansøjerne sendtes hjem, ganske betydelig kortere.

Jeg ved godt, at der er nogle forklaringer omkring de tal, men det siger i hvert fald mig, at der ikke er nogen speciel anledning til at fængsle folk, hvis man anvender § 34 ordentligt. Man har muligheden for at give folk tilhold om, hvor de skal være henne, og pålægge dem meldeplicht, og så viser det sig, at det godt kan lade sig gøre.

Tom Behnke (FP):

Som det fremgår af betækningsbidraget, har også Fremskridtspartiet tænkt sig at redegøre her ved tredjebehandlingen for de ændringsforslag, der er stillet af et mindretal, nemlig SF og Enhedslisten, og i den forbindelse skal jeg oplyse, at vi ikke kan støtte nogen af de fremsatte ændringsforslag.

Jeg føler imidlertid et vist behov for at dvæle et øjeblik ved specielt ændringsforslag nr. 3,

hvor SF og Enhedslisten foreslår, at man sletter registreringen af fingeraftrykket i de tilfælde, hvor personen rent faktisk får asyl i Danmark.

Det synes vi ikke er nogen god idé. Vi synes ikke, man skal slette det.

Vi synes i virkeligheden, at man skulle beholde fingeraftrykkene i længere tid end de 5 år, der er bestemt i lovforslaget.

Det, vi har savnet igennem hele udvalgsbehandlingen og også under de behandlinger, der har været i salen, er nogle argumenter for, hvorfor man ønsker at beholde dem i 5 år, for det fremgår ingen steder, hvad begrundelsen er. Det ville være interessant, om begrundelsen f.eks. kunne være, at man i nogle tilfælde kommer ud for, at en person, der har fået asyl, på et senere tidspunkt får genoptaget sin sag og måske endda inddraget sit asyl. Det kunne være, at det er derfor, man skal beholde dem; det har vi ikke kunnet få nogle klare svar på.

Jeg synes, det er vigtigt, at Folketinget ved, med hvilken begrundelse man fastsætter reglerne om, at fingeraftrykkene skal opbevares i 5 år – både for dem, der får asyl, og for dem, der ikke får asyl. Det ved vi ikke noget om endnu, og vi ved heller ikke, hvad regeringens hensigter er på området.

Jeg kan sige, at for Fremskridtspartiets vedkommende er der ingen tvivl. Vi ønsker, at der optages fingeraftryk, og det er vores opfattelse, at fingeraftrykkene skal gemmes i mere end 5 år.

Søren Søndergaard (EL):

Vi har været med til at lave en tillægsbetænkning mellem anden og tredje behandling. Man kan så stille spørgsmålet: Var det nødvendigt? Ja, det var det, for præcis samtidig med at vi skulle afgive betænkning mellem første og anden behandling, fik vi fra Indenrigsministeriet en 134 sider lang redegørelse, som skulle argumentere for de forslag, man havde stillet angående fængsling af asylansøgere.

Når man så nærlæste denne redegørelse, kunne man konstatere, at på det tidspunkt, hvor vi fik den i Retsudvalget – altså på det tidspunkt, hvor vi egentlig skulle have afgivet betænkning – manglede der et væsentligt bidrag, nemlig Underenrigsministeriets vurdering af, hvorvidt det her var i strid med internationale konventioner. Den har vi så fået senere, men det, at vigtige papirer reelt først foreligger, efter at der er afgivet betænkning, illustrerer meget godt, med hvilket hastværk man forsøger at presse de her ændringer igennem.

Vi synes i hvert fald, at der er noget problematisk ved det stadige hastværk med at få nye ændringer igennem uden egentlig rigtig at have vurderet resultaterne af de gamle og for øvrigt også uden rigtig at have sat sig ind i, hvad de nye ændringer egentlig kommer til at betyde. Og det er vi jo ikke ene om at mene; det er der adskillige af de organisationer, der arbejder på området, der også mener.

Enhedslisten er imod forslaget, som det foreligger, for det betyder en kriminalisering af retten til at søge asyl, det betyder en udhuling af asylsøgers retssikkerhed i asylfasen, og det betyder en diskriminering mellem asylsøgere.

Vi har alligevel sammen med SF stillet 4 ændringsforslag, som vedrører nogle af de tunge problemer i forslaget, for på den måde at rette op på de værste vildfarelser. Det betyder ikke, at vi så vil være synderlig tilfredse med det, der er tilbage, for det er vi ikke, men vi synes, at vi har et medansvar for at forhindre alle de problemer, som vil opstå i forlængelse af lovforslaget – og som vores ændringsforslag altså forsøger at tage højde for.

Lad os tage spørgsmålet om fingeraftryk. Det, jeg egentlig synes er det mest betænkelige ved hele sagen om fingeraftryk og det, at de skal bevares i 5 år, er, at vi nu, hvor vi står ved tredjebehandlingen, endnu ikke fra f.eks. den socialdemokratiske ordfører har fået en forklaring på, hvorfor disse fingeraftryk skal bevares i 5 år. Hvorfor kan man ikke i stedet for sige, at de bliver destrueret, når der er givet asyl?

Spørgsmålet er blevet stillet: Det blev stillet ved førstebehandlingen, det blev stillet ved andenbehandlingen, og det bliver nu igen stillet ved tredjebehandlingen, men vi har stadig væk ikke fået noget svar. Er det virkelig, som hr. Tom Behnke mere end antydede, fordi man gerne vil have kontrol med de mennesker, der får asyl i Danmark? Ønsker man at have deres fingeraftryk så lang tid som muligt for alle eventualiteters skyld, for det kunne jo være, at man fik brug for dem til et eller andet, og så er det jo meget rart at have dem? Hvad skulle begrundelsen ellers være? Det er jo ikke for at få afklaret spørgsmålet om, hvorvidt de pågældende har søgt asyl i et andet land, for så kunne man bare bevare fingeraftrykket, mens asylansøgningen bliver behandlet.

Det er dybt betænkeligt, at sådan et forslag bliver gennemført, uden at det er lykket for dem, der stemmer for, at forklare, hvorfor de egentlig gør det. Det tyder ikke på, at sagen er

særlig godt gennemarbejdet, og vi står måske i virkeligheden mere over for en slags religion, en slags religionsfanatisme, end vi står over for sund fornuft.

En anden ting, som vores ændringsforslag forsøger at tage højde for, er den situation, hvor det viser sig, at fingeraftryk taget af asylansøgere i Danmark er blevet udleveret til en fremmed magt og derefter delt ud med rund hånd. Den situation kommer, det er kun et spørgsmål om tid, hvornår den kommer, og det er den, som vi forsøger at tage højde for med vores ændringsforslag. Vi har faktisk fået bekræftet fra både politiet og Indenrigsministeriet, at man ikke kan forhindre, at disse fingeraftryk, når de først er udleveret til fremmede magter, bliver spredt rundt omkring.

En tredje ting, som vores ændringsforslag forsøger at tage højde for, er spørgsmålet om 3-års-reglen. Vi synes, at der kan være mange begrundelser for at have en 3-års-regel i udlændingeloven, hvor man siger: Hvis forholdene efter en given periode ændrer sig i hjemlandet, så skal folk tage hjem igen, for så er grunden til, at de fik asyl, ikke længere til stede.

Det, vi er imod, er, at man med det nye forslag indfører en forskel mellem asylansøgere forstået på den måde, at opnår en asylansøger asyl efter 1 års sagsbehandlingstid, så virker 3-års-reglen i 3 år derefter og bliver derved til 4 år; det vil sige, at vedkommende altså i 4 år efter ankomsten kan returneres til hjemlandet. Har asylsagen derimod taget 3, 4 eller 5 år, ja, så bliver det lige pludselig en 6-års-regel, en 7-års-regel eller en 8-års-regel. Det betyder, at mennesker, som er kommet på nøjagtig den samme dag, bliver behandlet meget, meget forskelligt i det danske system, alt efter om deres asylsager foregår hurtigt eller langsomt.

Så uanset at ministeren tidligere forsøgte at benægte det, må vi sige, at vi, for en række grupper af asylansøgere – nemlig den gruppe, hvor asylbehandlingstiden tager længst – har fået gennemført 7-års-reglen ad bagvejen: Den 7-års-regel, som Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet talte så varmt for i forbindelse med bosnierloven, den 7-års-regel, som regeringen dengang lige så voldsomt tog afstand fra, men som den nu har været med til at gennemføre for en bestemt gruppe af asylansøgere.

På den baggrund forstår jeg godt, hvorfor Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet er meget tilfredse med forslaget, hvilket så også

i sig selv begrundet, at vi stiller nogle ændringsforslag og må forkaste det forslag, der ligger, hvis disse ændringsforslag ikke bliver vedtaget.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

SF's ordfører, fru Anne Baastrup, stillede nogle spørgsmål og forsøgte i sit indlæg at skabe det indtryk, at SF var villig til igennem de ændringsforslag, der er stillet, at give en støtte til arbejdet med at få forkortet asylsagsbehandlingen.

Jeg vil tage fat i 3 af de hovedproblemer, som fru Anne Baastrup rejste. Det ene af dem gik på, at det var noget ejendommeligt, at man i forbindelse med videregivelse af fingeraftryk til udenlandske udlændingemyndigheder ikke var villig til at gøre det afhængigt af et samtykke fra den pågældende.

Jeg synes egentlig, at det tankesæt meget godt illustrerer den hulhed, der har ligget i SF's argumentation omkring dette her. For hvad er det, der er tale om? Hvis det var sådan, at den asylansøger, der var kommet hertil under falsk identitet, skulle give sit samtykke til, at fingeraftrykket kunne udleveres, og hvis vedkommende havde søgt asyl i en række forskellige lande, så ville det samtykke jo aldrig nogen sinde komme. Så der er overhovedet ikke antydning af en fremstrakt hånd i det ændringsforslag, som SF er kommet med.

Så er der en anden ting fra betænkningen, som jeg også godt lige vil opholde mig ved, også fordi det spillede en rolle under andenbehandlingen.

SF og Enhedslisten siger, at der er tvivl om, hvorvidt menneskerettighederne overholdes, og man har så hæftet sig ved, at der i det meget store responsum, der er lavet som baggrund for lovgivningen, står, at der er tale om en prognose. Det forsøger man at gøre til det store dyr i åbenbaringen, men det er at snyde med argumenterne, for man er naturligvis kun i stand til at give en prognose i forhold til, hvordan menneskerettighedsdomstolen vil afgøre sager, men man er enige om, at prognosen er sådan.

Når man kun kan give en prognose, så hænger det jo sammen med den simple kendsgerning, at menneskerettighedsdomstolen ikke afgiver nogen form for responsa eller noget tilsvarende på forhånd. Og derfor er den måde at argumentere på i virkeligheden et forsøg på at skabe nogle helt falske toner omkring dét, der er meningen med lovforslaget.

Så til det med fængsling af asylansøgere, hvor fru Anne Baastrup spørger: Hvorfor i alverden skal man dog gøre det, for de er jo alligevel ude af landet i løbet af ganske få dage?

Jamen man skulle ikke tro, at fru Anne Baastrup overhovedet har fulgt med i, hvad der er baggrunden for, at vi har lavet de her særlig hastende procedurer. Det skyldes jo netop, at folk unddrager sig asylsagsbehandlingen ved at forsvinde ud i den blå luft, ved ikke at møde op til afhøringer og ved bevidst at trække sagen i langdrag. Og så hjælper den måde at argumentere på ikke, for de er jo netop ikke ude af landet i løbet af ganske få dage.

Og derfor har det været nødvendigt, når der er en bestyrket mistanke om, at folk vil unddrage sig asylsagsbehandlingen, at vi fik et redskab, så man ved en dommers medvirken – der skal altid en dommer med ind i billedet – kan frihedsberøve.

Så er man inde på, at der skal stå, at det skal være åbenbart påkrævede. Jamen det står jo netop allerede i den paragraf i lovforslaget, og det er udtrykkeligt understreget både i paragraffen og ikke mindst i bemærkningerne, at det er dér, hvor de andre midler ikke er tilstrækkelige. Men hvor langt strækker de andre midler? Der er jo f.eks. det, at meldepligten ikke er tilstrækkelig. Så der er netop tale om, at denne regel vil blive taget i anvendelse, når det er åbenbart påkrævet.

Når jeg godt ville tage de her par punkter fra argumentationen op, er det fordi, jeg tror, det er meget vigtigt, at vi er helt klare omkring, hvad det her handler om. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg generelt er lidt skuffet over SF's ageren i denne sag.

Det er jo netop sådan, at SF altid villigt stiller sig forrest i beklagelsen og kritikken af det lange ophold i asylcentre, men til gengæld ikke bidrager en tøddel til, hvordan man rent faktisk kan arbejde for at få asylsagsbehandlingstiderne ned.

Uvenlige folk ville uden tvivl kalde det dobbeltmoralisk. Det vil jeg ikke gøre. Jeg vil snarere karakterisere det som en slags afmægtighed, når de politiske problemer begynder at blive virkelig svære. Jeg synes nemlig, at det er udtryk for afmægtighed, når man på den ene side tilslutter sig målsætningen, men på den anden side ikke vil et eneste af de midler, der skal til, for at man kan nå målet – og målet er her at gøre op med de psykisk nedslidende og menneskelige meget, meget belastende lange ophold i asylcentre.

SF har ikke foreslået nogen ting overhovedet, der kunne trække i den retning. Man har ikke kunnet tilslutte sig det forslag, regeringen er kommet med, og selv om regeringen har været meget åben i forhold til at efterlyse andre ideer, der kunne hjælpe i den retning, så er der ikke kommet én eneste idé, som kunne være med til at løse problemet.

Det vil sige, at når det, der har været et af hovedproblemerne i hele udlændingepolitikken – nemlig de meget belastende og alt for lange ophold i asylcentre – nu er på vej ned, så må man konstatere, at det desværre er sket, uden at SF har lod og del i det. Det synes jeg er beklageligt, fordi vi jo på alle andre områder i udlændingepolitikken har et fortrinligt samarbejde med SF.

Derfor tror jeg, at man må sige det på den måde, at takken for, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid nu er nede på 198 dage – når vi tager alle asylsager under ét – altså ikke kan rettes til SF. Og når det gælder sagerne i normal-procedure, så er gennemsnitstiden nu 201 dage.

Jeg synes, det er lidt beklageligt, at SF ikke kan være med i dette arbejde, og derfor må jeg i stedet rette takken til regeringspartierne, der har arbejdet meget ihærdigt, også med den svære del af de her problemstillinger. De har arbejdet meget ihærdigt for at finde frem til et lovforslag, som både er en fuld tilfredsstillende af den retssikkerhed, der skal til i et anstændigt asylsagsbehandlingssystem, og som samtidig gør det hurtigere og mere smidigt at anvende. Og det vil jeg godt understrege: Anvende til gavn for asylansøgerne, sådan at man undgår, at de mennesker, der søger om asyl i Danmark, uanset om de så skal blive her, om de skal tilbage eller videre til et tredjeland, ikke ender som psykisk smadrede stakler.

Jeg vil også godt kvittere over for Venstre og De Konservative, som har været villige til at medvirke i dette arbejde, men jeg vil først og fremmest gerne rette en tak til asylmyndighederne, som i de to et halvt år, hvor vi har arbejdet på at få denne supertanker vendt, så den både sejlede i den rigtige retning og sejlede hurtigere, har ydet et dygtigt bidrag til, at vi nu uomtvisteligt er på vej til at nå målet.

Jeg vil godt understrege, at asylmyndighederne har gjort det under nogle meget, meget vanskelige vilkår. Vi har i øjeblikket et asylansøgertal i Danmark, der er større end på noget tidspunkt overhovedet under den nuværende lovgivning. På trods af det er det lykkedes at få

denne menneskeligt bedre udvikling, så folk ikke skal sidde og blive mere og mere nedslidte af de lange ventetider.

Nu er supertankeren vendt. Vi er ikke nået helt til målet endnu, men som det fremgår af det tal, jeg har nævnt her i dag, er det indlysende rigtigt, at et flertal her i Folketinget har påtaget sig den svære og utaknemmelige opgave at få ryddet op i et tidligere dårligt fungerende og ikke altid logisk sammenhængende asylsystem, og det vil jeg godt sige de medvirkende parter tak for.

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt kvittere for indenrigsministens kommentarer og medgive, at vi arbejder ihærdigt på at få ventetiden for de rigtige asylansøgningssager nedbragt. Vi vil meget støtte udlændingeattachéerne, og vi vil støtte muligheden for, at Flygtningenævnet får bedre oplysningsgrundlag.

Jeg vil dog alligevel fastholde, at den kriminalisering der ligger i, at man skal afgive sit fingeraftryk, når identifikationen ligger fast, ikke har noget at gøre med ventetiderne.

Når vi kan se, at antallet af dage er voldsomt nedsat i forhold til tidligere, og når vi kan se, at det jo ikke er den lange ventetid for de rigtige asylansøgningssager, det handler om, det er den hurtige tilbagesendelse i løbet af et par dage, så er det ikke fængslingen for de åbenbart grundløse, der er problemet. Problemet ligger i ventetiderne, og den mener jeg, indenrigsministeren er i fuld gang med at få nedbragt.

Søren Søndergaard (EL):

Indenrigsministeren lider af den fejltagelse at tro, at fordi man gerne vil nogle midler til at opnå et mål, så vil man ethvert middel, og det er jo selvfølgelig det rene sludder og vrøvl. Der er mange midler, vi ikke vil, for at opnå et givent mål, selv om vi gerne vil opnå målet.

Derfor er det fuldstændig rigtigt, som fru Anne Baastrup siger, at vi godt vil opnå det mål, der hedder at få nedbragt sagsbehandlingstiderne gennem øgede ressourcer til systemet og frem for alt ved, at vi hurtigere får bragt klare oplysninger frem om, hvordan situationen er i forskellige asyllande, så man klart og hurtigt kan tage stilling til, om der er grundlag for asyl eller ej. Det er jo et af de store problemer, når vi ser på de grupper, der venter meget længe, og de midler vil vi godt for at få nedbragt asylbehandlingstiderne.

Men de midler, vi altså ikke vil, er midler, der består i, at man bevarer folks fingeraftryk i op til 5 år efter, at de har fået asyl. Vi kan overhovedet ikke forstå, hvad det har med asylbehandlings-tiden at gøre, og selv om vi heroppe fra har spurgt mindst 10 gange, har vi ikke fået noget svar. Der vil ikke gives noget svar. Det eneste, vi kan få, er Fremskridtspartiets hypoteser om, hvad der måtte være regeringens og Socialdemokratiets begrundelse for det her forslag.

Et andet middel, vi altså heller ikke vil være med til, er, den praksis, der betyder, at fingeraftryk skal rundsendes i hele verden uden nogen som helst kontrol med, hvor de ender, hvilket er et reelt problem. Og det fremgår klart i de svar, vi har fået, at man ikke kan give nogen garanti for, hvor fingeraftrykkene ender, når de først er afleveret til et andet land.

Hvis nogen havde stillet sig herop for – hvad skal vi sige – et halvt år siden og sagt, at de oplysninger, som folk gav på deres asylskemaer endte hos de serbiske fascistiske, så er jeg sikker på, at indenrigsministeren ville have gået på talerstolen og meddelt, at det var helt usandsynligt, at noget sådan kunne ske. Men det skete!

Jeg vil sige til indenrigsministeren, at når sagen kommer, hvor fingeraftryk, der er taget i Danmark, via krogede veje er kommet til et eller andet totalitært regime, så vil vi ikke stille os herop og hovere og sige: Hvad sagde vi? Men vi vil meget beklage, at det ikke lykkedes for os at få et flertal i Folketinget, så vi kunne forhindre det, før det gik galt.

Tom Behnke (FP):

Der skal fortsat ikke være tvivl om, at Fremskridtspartiet er for forslaget, og at vi er imod de ændringsforslag, der er fremsat.

Jeg synes fortsat, det spørger lidt med begrundelserne for nogle af de bestemmelser, der er i lovforslaget, og som SF og Enhedslisten har stillet ændringsforslag til.

Da jeg var oppe første gang og stillede spørgsmålet, var ministeren på vej et andet sted hen. Nu sidder ministeren på sin plads og kan høre spørgsmålet, tage stilling til det og måske også svare på det.

Det, der bliver lagt op til, er, at der er usikkerhed om, hvorfor man vil opbevare fingeraftrykkene på de personer, som rent faktisk får asyl, i op til 5 år. Jeg redegjorde i mit forrige indlæg for, hvorfor jeg og Fremskridtspartiet mener, at man skal opbevare dem i 5 – og ikke kun i 5 år,

men også i længere tid, i virkeligheden på livstid – men vi har ikke hørt regeringens begrundelse.

Hr. Søren Søndergaard konkluderede vel nærmest, at forslaget ikke er godt nok gennemarbejdet. Det er ikke min opfattelse. Min opfattelse er, at forslaget for så vidt er godt nok gennemarbejdet, men grunden til, at vi mangler en forklaring på opbevaringen af disse fingeraftryk, er, at hverken regeringen eller regeringspartierne tør fortælle den reelle årsag. Og det synes jeg man skulle gøre.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er fuldstændig uforstående over for, at der nu bliver forsøgt skabt det indtryk, at der ikke er givet fyldestgørende begrundelser for opbevarelsen af fingeraftryk i 5 år. Når vi ikke er gået ind i yderligere meget lange forklaringer, skyldes det, at vi har henvist til Per Sørensen-udvalgets betænkning, hvor man meget indgående beskæftiger sig med de spørgsmål.

Det, vi har gjort, er, at vi har fulgt et enigt Per Sørensen-udvalgs anbefalinger. Og jeg vil godt understrege, at i denne enighed indgår f.eks. også NGO-repræsentanterne og Dansk Flygtningehjælp.

Hvis man ikke har gjort sig den ulejlighed at gennemgå Per Sørensen-udvalgets betænkning, så vil jeg da godt gentage det her: Formålet er kontrolmæssigt, når man godt vil fastslå folks identitet også igennem fingeraftryk; det vil altså sige, at formålet er at sikre identiteten på de personer, der meddeles asyl. Det hensyn kan naturligvis også gøre sig gældende i perioden umiddelbart efter, at man har fået asyl. Vi har således en række sager, hvoraf det fremgår, at der er nogle, der er blevet meddelt asyl under falske forudsætninger.

Men eftersom vi jo ikke ønsker at opbevare dem for evigt, og eftersom vi godt vil have det endeligt afgjort og slettet, har vi så fulgt den indstilling, der er kommet fra Per Sørensen-udvalget, og den siger 5 år. Så der er overhovedet ingen grund til at forsøge at skabe nogen form for mystik omkring dette her.

Så vil jeg til hr. Søren Søndergaards indlæg i øvrigt blot sige, at det, jeg taler om, er ikke at ville ethvert middel, men at ville de midler og udveje for en kortere asylsagsbehandlingstid, som er mulige inden for retssikkerhedsgarantierne, inden for menneskerettighedskonventionerne og alt, hvad vi i øvrigt som et demokratisk land bekender os til.

Hvis det nu var sådan, at SF og Enhedslisten ville nogle andre midler, så er det dog mærkeligt, at vi ikke har hørt om dem. Vi har siddet i forhandlinger, hvor alle partier har deltaget, men der er ikke kommet et eneste alternativt forslag fra SF og Enhedslisten på det her område.

Og jeg vil godt advare imod den oplagte overfladiskhed, der ligger i alene at tro, at man får en kortere asylsagsbehandlingstid igennem regeringens forslag om at udsende nogle flere udlændingeattachéer og lave det, som vi kalder for flyvende missioner. Det er ét af mange midler, der skal til, for at vi kan komme ned på et acceptabelt niveau, når det gælder ophold i asylcentre, og det er et godt middel, vi har peget på, men det er langt, langt fra tilstrækkeligt.

Det er på den baggrund, jeg beklager, at specielt SF ikke har villet medvirke til den af menneskelige grunde helt nødvendige forkortelse af opholdene i asylcentrene. Vi har så gudskelov på anden vis sikret et meget bredt flertal, der også kan være med til at sikre en stabilitet på dette område, som jeg tror vi får nytte af.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 15 stemte for, 106 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 15 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 15 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 15 stemte for, 109 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Helge Adam Møller (KF):

Indenrigsministeren rettede en tak til de partier, der var med og stemmer for udlændingeloven, deriblandt også Det Konservative Folkeparti. Jeg kvitterer, tak for det.

Men jeg synes også, at ministerens øvrige tale kræver en enkelt lille reaktion, for ministeren sagde, at nu er supertankeren vendt, nu går det den rigtige retning, nu går asylsagsbehandlingstiden ned osv. osv. Det er jo både rigtigt og sandt, noget af det, men man må jo spørge: Hvorfor er det, det går den rigtige vej? Eller især: Hvorfor gik det tidligere ikke lige så hurtigt?

Der synes jeg, det er rimeligt at holde sig én ting for øje: Hvem var det, der ikke ville være med tidligere? Hvem var det eksempelvis, der aldrig nogen sinde ville være med til at indføre den regel, som vi nu indfører i dag, med, at der skal være mulighed for at tage fingeraftryk, således at man kan sortere de asylansøgere fra, som i virkeligheden har søgt andre steder eller kommer anden eller tredje gang, men bare med nye, falske papirer? Ja, det var jo altså de nuværende regeringspartier.

Så synes jeg også, man skal holde sig for øje: Hvem var det, der nedsatte Per Sørensen-udvalget? Det blev jo nedsat for fire justitsministre siden. Det var den sidste borgerlige justitsminister, hr. Hans Engell, der nedsatte Per Sørensen-udvalget, og det var jo netop med henblik på at skabe baggrunden for og forhåbentlig også det politiske flertal, som det aldrig var lykkedes os at skabe dengang, for at lave nogle af disse stramninger og effektiviseringer.

Lad mig slutte med at sige, at vi synes da, vi er kommet et stykke ad den rigtige vej, men vi synes bestemt ikke, supertankeren går hurtigt nok endnu. Målet må være at nå frem til det, som også ministeren lægger stor vægt på, og som jeg synes er rigtigt, nemlig at sikre, at tiden, man tilbringer som asylansøger i Danmark, bliver så kort som overhovedet muligt, hvad enten man ender med at få asyl eller man ender med at blive sendt ud.

Derfor synes vi stadig væk, at de facto-begrebet skal væk. Det kan da ikke være rigtigt, at to tredjedele af alle dem, der får asyl i Danmark, ikke er flygtninge efter FN's asylkonvention, men efter en dansk særregel. Vi synes stadig væk, at den faste opholdstilladelse skal erstattes af en midlertidig opholdstilladelse. Vi synes stadig væk, at fingeraftryk skal indføres også med de ting, man nu har pillet ud, altså i fuldt omfang, således som Per Sørensen-udvalget anbefalede.

Endelig ønsker vi, at der skal være hurtigere og hårdere reaktioner over for udlændinge, som

begår gentagen kriminalitet i Danmark. Det kan være narkobagmændene. Dem synes vi skal udvises for livstid. Folk, der gentagne gange begår mindre kriminalitet, ønsker vi også ud.

Så vi stemmer for. Vi gør det, fordi vi synes, det er et skridt i den rigtige retning, men skridtet er ikke langt nok, og jeg synes, at det, der har været forudsætningerne for, at vi har kunnet nå så langt, er, at De Konservative, Venstre og Fremskridtspartiet har fortsat det arbejde, som vi i gamle dage ikke kunne få flertal for. Men det har vi nu, og det er vi glade for, og vi er villige til at fortsætte samarbejdet.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg synes for historieskrivningens skyld ikke, at hr. Helge Adam Møllers bemærkninger her kan stå alene. Hr. Helge Adam Møller sagde, at grunden til, at det under den borgerlige regering ikke var gået stærkere, var, at Socialdemokratiet ikke ville medvirke til en række lovændringer. Det er fuldstændig korrekt, men hr. Helge Adam Møller glemte at føje til, hvad vores begrundelse var. Sagen var, at der på det tidspunkt ikke var tildelt ressourcer nok. Der var ikke ryddet op i administrationen, og der manglede at blive gjort en lang række ting.

Jeg har ved adskillige lejligheder stået på denne talerstol og sagt til den daværende konservative justitsminister: Forudsætningen for, at Socialdemokratiet skal medvirke til lovstramninger, er, at ministeren først fejrer for egen dør, at han får ryddet op i sin administration, og at han får skaffet de nødvendige ressourcer. Når de forudsætninger er på plads, er Socialdemokratiet villig til at medvirke.

Det er det, der er sket. Der er blevet ryddet op, der er blevet allokeret ekstra ressourcer, og man nedsatte Per Sørensen-udvalget, som gennem tre betænkninger har analyseret en række problemer, og hvor der jo i meget høj grad har været enighed. På den baggrund har vi sagt: Jamen så vil vi godt være med. Jeg synes, at hr. Helge Adam Møller måske skulle have haft den tilføjelse med.

Anne Baastrup (SF):

Det er til hr. Helge Adam Møller. Jeg vil blot lige minde om de ændringsforslag, som bl.a. Det Konservative Folkeparti stillede til andenbehandlingen. Det får mig til at spørge: Hvornår får Det Konservative Folkeparti nok? Jeg glæder mig derfor over fru Dorte Bennedsens indledende ord, dels ved andenbehandlingen og også

her i dag ved tredjebehandlingen, om, at nu kan der ikke strammes mere. Det skulle være de afsluttende ord fra SF.

Søren Søndergaard (EL):

Man kan sige meget om det forslag, vi nu skal stemme om. Det vil jeg ikke gøre. Jeg vil bare nøjes med at konstatere, at jeg synes, indenrigsministeren skal begrænse sin skamridning af forskellige organisationer med hensyn til deres begejstring for forslaget. Det lød næsten på indenrigsministeren, som om spørgsmålet om fingeraftryk var noget, der var blevet opfundet af Dansk Flygtningehjælp. Jeg vil ikke citere alt, hvad Dansk Flygtningehjælp har skrevet om fingeraftryk – det går jeg ud fra er ministeren bekendt – men nøjes med at citere, hvad Dansk Flygtningehjælp siger på forsiden af deres papir, som de har tilstillet os i forbindelse med denne debat. Der står:

»Vi er indgået i mange kompromiser, for at der langt hen ad vejen kunne opnås enige indstillinger« – altså i Per Sørensen-udvalget – »og har efter grundige overvejelser opnået en rimelig balance mellem de forskellige hensyn, der gør sig gældende på asylområdet.«

Det vil sige, at det, Dansk Flygtningehjælp skriver, er, at de har indgået en række kompromiser, og derfor synes jeg, at man skal passe på med skamridningen. Når man nu nævner NGO-organisationer, kunne man jo også nævne Det Danske Center for Menneskerettigheder, man kunne nævne Mellemfolkeligt Samvirke, man kunne nævne en række andre, som også har kommenteret spørgsmålet om fingeraftryk, og som just ikke har givet ministeren ret.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hr. Søren Søndergaard behøver ikke at tale i et så ophidset tonefald. Jeg har overhovedet ikke forsøgt at skamride NGO-organisationer eller Dansk Flygtningehjælp. Det, som jeg har gjort opmærksom på, er, at der forelå en enstemmig indstilling fra Per Sørensen-udvalget, hvor Dansk Flygtningehjælp er med. Det vil sige, at Dansk Flygtningehjælp i udvalgsarbejdet har været med til at udrede og diskutere og afveje og så komme frem til den konklusion, at et forslag om, at der skal optages fingeraftryk af alle asylansøgere, er rigtigt, samt at man skulle opbevare fingeraftrykkene i 5 år.

Altså, det er det materiale, vi har haft som baggrund for det lovudkast, der blev lavet, og derfor er det vel ikke skamridning at gøre

opmærksom på, at vi har fulgt en enstemmig indstilling, som i sig selv har været glædelig, for det viser meget godt, at der langt, langt ind i flygtningeorganisationernes miljø er den samme målsætning som den, regeringen har, nemlig målsætningen om, at vi skal have nogle kortere asylsagsbehandlingstider.

Jeg mener, at de humanitære organisationer løbende har leveret mange tankevækkende og brugbare forslag til, hvordan man kan få skabt en rimelig balance mellem det stramme og det humanistiske. Derfor er den tak, som jeg gav udtryk for i sådan lidt mere generelle vendinger, også rettet til det store net af arbejdsomme og kreativt tænkende organisationer på det her område, der godt har villet gå ind og være med til at præge det faktiske resultat. Nogle er kommet med ideer i den offentlige debat, andre med mere forpligtende rammer, således som det er foregået i Per Sørensen-udvalget, atter andre med henvendelser til ministeriet, enten sådan helt spontant og hver for sig, i andre tilfælde skriftligt og under mere formaliserede former. Jeg tror, at det er godt, at vi har et klima omkring de her ting i Danmark, der betyder, at NGO'erne føler, at de er part i det, der sker, og at der bliver lyttet til deres forslag. Derfor er det specielt på den baggrund, at jeg i dag siger, at det er da lidt skuffende, at SF ikke har villet være med til det realistiske arbejde, der er nødvendigt, hvis vi skal nå målet.

Så vil jeg godt afslutte debatten med en enkelt kommentar til fru Dorte Bennedsens indlæg. Fru Dorte Bennedsen sagde – det blev så også taget op af fru Anne Baastrup – at nu kan der ikke strammes mere. Nej, det mener jeg bestemt heller ikke der kan. Det, vi har været igennem, har været en 2 ½ år lang proces, hvor vi systematisk har gennemgået, jeg havde nær sagt med lup, alle hjørner af asylsagsbehandlingssystemet. Der ligger tre udvalgsbetænkninger til grund for det og som sagt også megen anden idévirkning.

Nu har vi så fået den udlændingelov, som vi regner med skal være bolværket, men også kontinuiteten i det fortsatte arbejde omkring flygtninge i Danmark. Det kan da være, at der dukker problemer op hist og pist, som vi bliver nødt til at forholde os til, men jeg vil godt afslutte debatten med at sige, at regeringen ikke har nogen aktuelle planer om nye, store omkalfatrende ting i udlændingelovgivningen.

Nu har vi nogenlunde den lov, vi har brug for, og så må vi løbende se, om der er hjørner

hist og pist, som nogle nye udviklinger kommer til at aktualisere smårevisioner af. Men sådan, som loven ser ud nu, er den bestemt brugbar til det formål, som er det vigtigste, nemlig at der foregår en hurtig, men også retssikkerhedsmæssigt forsvarlig asylsagsbehandling.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Fru Anne Baastrup stillede Det Konservative Folkeparti et enkelt, klart spørgsmål: Hvor langt vil Det Konservative Folkeparti fortsætte med at få ændret, justeret og strammet udlændingeloven? Det kan jeg godt klare på en kort bemærkning.

Vi vil gå så langt, at vi sikrer os, at vi har et system, så den flygtning, der kommer til Danmarks grænse, som opfylder FN's Genèvekonvention fra 1951, som er forfulgt på grund af sin race, sin tro, sin religion eller politiske overbevisning, som risikerer at blive fængslet, torteret eller henrettet, skal have asyl og fast ophold i Danmark, så længe den situation eksisterer. Asyl skal gives i løbet af nogle få måneder, og integrationen skal være så hurtig og effektiv som overhovedet muligt. Det var den ene halvdel.

Men alle de, der ikke opfylder det krav, men alene kommer for at opnå bedre sociale levevilkår i Danmark, skal lige så hurtigt og lige så effektivt have en afgørelse på deres sag, og her taler vi igen om måneder; så skal de sendes ud af Danmark.

Af alle de penge, vi så får i overskud ved at have en langt hurtigere og mere effektiv asylsagsbehandling, skal en stor del anvendes ude i den tredje verden, dér, hvor flygtningeproblemerne opstår, for dér kan vi hjælpe et langt større antal end ved at have dem siddende i danske asylcentre et, to eller tre år. Det er vores mål, og indtil det er opfyldt, fortsætter vi med at diskutere udlændingepolitik og stille forslag her i Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemming

Lovforslaget vedtoges med 103 stemmer (S, V, KF, FP, RV, og CD) imod 15 (SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Tredje behandling af lovforslag nr. L 181: Forslag til lov om godtgørelse i forbindelse med indsamling af blyakkumulatorer og hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier). Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 22/2 95. Første behandling 10/3 95. Betænkning 23/5 95. Anden behandling 30/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 76 stemmer (S, SF, FP, RV, EL og CD) imod 42 (V og KF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

26) Tredje behandling af lovforslag nr. L 230: Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning. (Ændring af prisbestemmelserne m.v.). Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 19/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 22/5 95. Anden behandling 30/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 112 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 6 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

27) Tredje behandling af lovforslag nr. L 256: Forslag til lov om anvendelse af Frøstruplejren.

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 4/5 95. Første behandling 10/5 95. Betænkning 23/5 95. Anden behandling 30/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Aage Brusgaard (FP):

Jeg tillader mig at tage ordet her ved tredje behandling også, for vi har jo rent faktisk tid nok; rent sagligt har vi jo helt til oktober.

Lovforslaget drejer sig jo om at give større frihed til den enkelte, herunder at afskaffe zoneloven. Det må vi jo sige er nogle intentioner, som Fremskridtspartiet altid har haft. Derfor var det jo, at jeg godt ved andenbehandlingen bl.a. ville prøve, om Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og CD mente noget med det her med at ville hjælpe den lille mand i knibe, for så ville vi da også hjælpe regeringspartierne med at hjælpe de små mennesker.

Men det viste sig altså, at det er ikke det, der er intentionen. Dengang jeg kom med forslaget om, at Krudtpeter også lige skulle lempes ind, kunne det ikke godtages. Så fik vi altså dermed klarlagt, at det, regeringen ønsker, kun er at hjælpe en lille gruppe, der har provokeret længe og hårdt nok. Den lille mand vil man altså ikke hjælpe.

Det er sådan, at Fremskridtspartiet mener, at de love, vi vedtager her i landet, skal gælde for